

Hipocentre del conflicte polític

Dij, 7/02/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Hi ha un desencontre i un conflicte de caire polític entre Catalunya i Espanya, que va a més, i el desenllaç del qual sembla incert. Cada pas de Catalunya, de vegades ferm, i altres, titubejant, és contestat amb menyspreu, ignorància, amenaça, engany, força i interpretació restrictiva de la llei. S'esgrimeix la Constitució com una arma en comptes d'entendre-la com un espai de trobada i diàleg. Una arma, d'altra banda, que mostra en la tensió actual les seves insuficiències d'origen. El seu text no es va saber desprendre de les ombres de la dictadura, tals com una voluntat popular vigilada, unes botes militars disposades a intervenir, un reconeixement tímid de la diversitat, mal gestionada.

Predomina la superfície. La majoria de les anàlisis es concentren a l'epicentre del conflicte polític. Les solucions, també. No hi ha profunditat. No es baixa a les arrels de la situació, a l'hipocentre del terratrèmol. Per què s'ha arribat a aquesta situació? Quin és l'origen d'aquest malestar crònic? Per què l'Estatut va ser ribotejat sense contemplacions i, després, reduït a la insignificança per un Tribunal, desprestigiats i que no va ser renovat d'acord amb la llei? Per què Jordi Pujol, que havia contemplat sempre l'articulació singular de Catalunya dins d'Espanya, avui es veu abocat a l'independentisme? Per què centenars de milers de ciutadans catalans es van manifestar l'11 de Setembre passat per demanar que Catalunya fos un nou Estat d'Europa? Per què va ser rebutjada pel president del govern espanyol la proposta del Parlament català sobre el pacte fiscal? Per què hi ha agressions contínues contra la llengua i la cultura catalanes en comptes de ser considerades un enriquiment i un patrimoni comú de tots els espanyols? Per què es produeix l'asfíxia econòmica de Catalunya, de manera coneguda i premeditada? Per què els relats dels mitjans de comunicació atien irresponsablement el foc en comptes d'objectivar els problemes? Per què es pensa en la independència com a l'única sortida digna del conflicte polític? No hi ha seducció, sinó desamor.

Sense aprofundir a l'hipocentre, no hi ha diàleg possible. Tampoc, solucions. S'entreveuen enfrontaments. S'imposarà la raó de la força en comptes de la força de la raó? Molt probablement. Pot una societat, una nació, conviure dins d'un Estat en permanent contradicció amb la seva voluntat? S'ha optat, caverna mediàtica inclosa, per imposar la relació pròpia del gendarme i el presoner, del rufià i la prostituta, esperant que la síndrome d'Estocolm faci la resta, fins a arribar a agrair el maltractament i la punició rebuts perquè, gràcies a ells, els catalans no s'hauran desviat del camí just.